HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

28 ianuarie 2016*

„Trimitere preliminară — Regulamentul (UE) nr. 158/2013 — Validitate — Taxă antidumping instituită cu privire la importurile de anumite citrice preparate sau conservate originare din China — Executarea unei hotărâri prin care s-a constatat nevaliditatea unui regulament precedent — Redeschiderea anchetei inițiale privind stabilirea valorii normale — Reinstituirea taxei antidumping pe baza acelorași date — Perioada de anchetă care trebuie luată în considerare”

În cauzele conexate C-283/14 și C-284/14,

având ca obiect cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Finanzgericht Düsseldorf (Tribunalul Financiar din Düsseldorf, Germania) și de Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg, Germania), prin deciziile din 4 iunie 2014 și, respectiv, din 1 aprilie 2014, primite de Curte la 11 iunie 2014, în procedurile

CM Eurologistik GmbH

împotriva

Hauptzollamt Duisburg (Cauza C-283/14)

și

Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)

împotriva

Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-284/14),

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președintele Camerei a treia, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, domnii J. Malenovský (raportor) și M. Safjan și doamnele A. Prechal și K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 mai 2015,

* Limba de procedură: germana.

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru CM Eurologistik GmbH și Grünwald Logistik Service GmbH (GLS), de K. Landry, Rechtsanwalt;

— pentru Consiliul Uniunii Europene, de S. Boelaert, în calitate de agent, asistată de B. O'Connor și de S. Crosby, solicitors, precum și de S. Gubel, avocat;

— pentru Comisia Europeană, de T. Maxian Rusche și de R. Sauer, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 septembrie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de decizie preliminară privesc validitatea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 158/2013 al Consiliului din 18 februarie 2013 de reinstituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de anumite citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză (JO L 49, p. 29).

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între CM Eurologistik GmbH (denumită în continuare „CM Eurologistik"), pe de o parte, și Hauptzollamt Duisburg (Biroul Vamal Principal din Duisburg, Germania), pe de altă parte, și, respectiv, între Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) (denumită în continuare „GLS"), pe de o parte, și Hauptzollamt Hamburg-Stadt (Biroul Vamal Principal din orașul Hamburg, Germania), pe de altă parte, în legătură cu perceperea, de către aceste autorități vamale, a unei taxe antidumping la importul de către societățile respective de conserve de mandarine originare din China.

Cadrul juridic

3 Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, denumit în continuare „regulamentul de bază"), care a intrat în vigoare la 11 ianuarie 2010, a abrogat și a înlocuit Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2117/2005 al Consiliului din 21 decembrie 2005 (JO L 340, p. 17, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223, denumit în continuare „Regulamentul nr. 384/96"). Regulamentul de bază codifică și preia, în termeni similari celor ai Regulamentului nr. 384/96, dispozițiile acestuia din urmă.

4 Articolul 1 din regulamentul de bază, intitulat „Principii", prevede:

„(1) Poate fi supus unei taxe antidumping orice produs care face obiectul unui dumping în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Comunității cauzează un prejudiciu.

(2) Se consideră că un produs face obiectul unui dumping atunci când prețul său de export către Comunitate este mai mic decât prețul comparabil, practicat în cadrul operațiunilor comerciale normale, pentru produsul similar în țara exportatoare.

[…]"

5 Potrivit articolului 2 din regulamentul de bază, intitulat „Stabilirea existenței dumpingului”:

„A. Valoarea normală

(1) Valoarea normală se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare. […]

(7)

(a) În cazul importurilor care provin din țări care nu au economie de piață […], valoarea normală se stabilește pe baza prețului sau a valorii construite într-o țară terță care are economie de piață sau pe baza prețului dintr-o astfel de țară terță către alte țări, inclusiv către Comunitate, sau, în cazul în care aceste lucruri nu sunt posibile, în orice alt mod rezonabil, inclusiv pe baza prețului plătit efectiv sau care urmează să fie plătit în Comunitate pentru produsul similar, ajustat în mod corespunzător, în cazul în care este necesar, pentru ca acesta să includă o marjă de profit rezonabilă.

O țară terță cu economie de piață adecvată se alege în mod rezonabil, ținând seama de toate informațiile utile disponibile în momentul efectuării alegerii. […] […]”

6 Articolul 5 din regulamentul de bază, intitulat „Deschiderea procedurii”, prevede la alineatul (9):

„În cazul în care, după consultări, par să existe elemente de probă suficiente pentru a justifica declanșarea unei proceduri, Comisia trebuie să inițieze această procedură în termen de patruzeci și cinci de zile de la data depunerii plângerii și să anunțe declanșarea procedurii în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. În cazul în care elementele de probă sunt insuficiente, reclamantul trebuie înștiințat, după consultări, în termen de patruzeci și cinci de zile de la data depunerii plângerii la Comisie.”

7 Articolul 6 din regulamentul de bază, intitulat „Ancheta”, are următorul cuprins:

„(1) În urma inițierii procedurii, Comisia, în cooperare cu statele membre, începe ancheta la nivel comunitar. Această anchetă are ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul și acestea vor fi investigate în mod simultan. Pentru a realiza o determinare reprezentativă, se alege o perioadă de anchetă care, în cazul dumpingului, acoperă în mod normal o perioadă de cel puțin șase luni imediat anterioară inițierii procedurii. Informațiile referitoare la o perioadă posterioară perioadei desfășurării anchetei nu se iau în mod normal în considerare.

[…]

(9) În cazul procedurilor inițiate în temeiul articolului 5 alineatul (9), o anchetă se încheie, în cazul în care este posibil, în termen de un an. Oricum, anchetele se încheie, în toate cazurile, în termen de cincisprezece luni de la deschiderea lor, în conformitate cu constatările adoptate în conformitate cu articolul 8 în ceea ce privește angajamentele și cu cele adoptate în conformitate cu articolul 9 în ceea ce privește acțiunea definitivă.”

8 Potrivit articolului 11 din regulamentul de bază, intitulat „Durata, reexaminările și restituirile”:

„(1) O măsură antidumping [definitivă] nu rămâne în vigoare decât pe perioada și în măsura necesare pentru a contrabalansa un dumping care cauzează un prejudiciu.

(2) O măsură antidumping expiră la cinci ani de la instituirea ei sau la cinci ani de la data încheierii reexaminării celei mai recente care a avut ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul, cu excepția cazului în care reexaminarea a stabilit că expirarea măsurii ar favoriza continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului. […]

[…]

(3) Necesitatea menținerii măsurilor poate fi, de asemenea, reexaminată, în cazul în care acest lucru se justifică, la cererea Comisiei […]

O reexaminare intermediară se efectuează atunci când cererea conține suficiente elemente de probă care dovedesc că menținerea măsurii nu mai este necesară pentru a contrabalansa dumpingul și/sau continuarea sau reapariția prejudiciului ar fi improbabilă în cazul în care măsura ar fi eliminată sau modificată sau că măsura existentă nu este sau nu mai este suficientă pentru a contrabalansa dumpingul care stă la baza prejudiciului.

[…]”

9 Articolul 23 din regulamentul de bază, intitulat „Abrogare”, prevede:

„Regulamentul (CE) nr. 384/96 se abrogă.

Cu toate acestea, abrogarea Regulamentului (CE) nr. 384/96 nu aduce atingere valabilității procedurilor declanșate în temeiul acelui regulament.

[…]”

Litigiile principale și întrebările preliminare

Situația de fapt aflată la originea adoptării Regulamentului nr. 158/2013

10 Comisia a introdus măsuri de protecție provizorii împotriva importurilor de conserve de mandarine prin adoptarea Regulamentului (CE) nr. 1964/2003 din 7 noiembrie 2003 de instituire a unor măsuri de salvgardare provizorii împotriva importurilor anumitor citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) (JO L 290, p. 3). Acest regulament a intrat în vigoare la 9 noiembrie 2003 și a fost aplicabil până la 10 aprilie 2004.

11 Acționând în temeiul Regulamentului (CE) nr. 3285/94 al Consiliului din 22 decembrie 1994 privind regimul comun aplicabil importurilor și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 518/94 (JO L 349, p. 53, Ediție specială, 11/vol. 11, p. 8) și al Regulamentului (CE) nr. 519/94 al Consiliului din 7 martie 1994 privind regimul comun aplicabil importurilor din anumite țări terțe și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1765/82, (CEE) nr. 1766/82 și (CEE) nr. 3420/83 (JO L 67, p. 89, Ediție specială, 11/vol. 8, p. 237), Comisia a adoptat, la 7 aprilie 2004, Regulamentul (CE) nr. 658/2004 de instituire a măsurilor de salvgardare definitive împotriva importurilor anumitor citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) (JO L 104, p. 67, Ediție specială, 11/vol. 35, p. 82), care a fost aplicabil de la 11 aprilie 2004 până la 8 noiembrie 2007.

12 Înainte de expirarea acestor măsuri de protecție, federația spaniolă din industria de prelucrare a fructelor și legumelor a formulat o cerere de prelungire a acestor măsuri, care a fost respinsă de Comisie.

13 Ulterior, la 6 septembrie 2007, această federație a depus în fața Comisiei o plângere pentru dumping privind importurile anumitor citrice preparate sau conservate originare din China.

14 Apreciind că această plângere conținea suficiente elemente de probă, Comisia a publicat, la 20 octombrie 2007, Avizul de inițiere a unei proceduri antidumping privind importurile anumitor citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză (JO C 246, p. 15).

15 Acest aviz indica faptul că produsele vizate sunt citricele preparate sau conservate (inclusiv tangerine și satsuma), clementine, wilking și alți hibrizi similari de citrice fără adaos de alcool, cu sau fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, astfel cum sunt definite la poziția 2008 din Nomenclatura combinată, care constituie anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1549/2006 al Comisiei din 17 octombrie 2006 (JO L 301, p. 1, denumită în continuare „NC”), originare din China, declarate în mod normal la subpozițiile 2008 30 55, 2008 30 75 și ex 2008 30 90 din NC. Avizul menționat precizează, însă, că aceste subpoziții din NC sunt menționate cu titlu pur indicativ. În ceea ce privește stabilirea valorii normale a acestor citrice, Comisia arată în avizul său că, în absența producției produsului în cauză în afara Comunității și a Chinei, cu excepția producătorilor-exportatori care furnizează elemente de probă suficiente pentru a stabili că operează în condițiile unei economii de piață, și în conformitate cu articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază, reclamantul a stabilit valoarea normală pentru China „pe baza oricăror alte elemente rezonabile”, și anume prețurile plătite efectiv sau care urmau a fi plătite în Comunitate pentru un produs similar, „ajustate în mod corespunzător”.

16 La 4 iulie 2008, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 642/2008 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile de anumite citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză (JO L 178, p. 19). Din considerentul (12) al acestui regulament rezultă că ancheta destinată să stabilească existența unui dumping s-a desfășurat în perioada cuprinsă între 1 octombrie 2006 și 30 septembrie 2007, în timp ce examinarea în vederea evaluării prejudiciului a cuprins perioada de la 1 octombrie 2002 până la sfârșitul perioadei de anchetă. În ceea ce privește stabilirea valorii normale a produsului în cauză, considerentele (38)-(45) ale acestui regulament prevăd că, având în vedere lipsa de cooperare dintre producătorii unor țări terțe, valoarea normală a fost stabilită, pentru toți producătorii exportatori ai eșantionului, pe altă bază rezonabilă, respectiv prețurile plătite efectiv sau care pot fi plătite în Comunitate pentru un produs similar.

17 La 18 decembrie 2008, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1355/2008 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere cu titlu definitiv a taxei provizorii impuse la importurile de anumite citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză (JO L 350, p. 35), care a intrat în vigoare la 31 decembrie 2008. Potrivit considerentului (17) al acestui regulament, nu a fost prezentat niciun argument care să repună în discuție metoda utilizată pentru stabilirea valorii normale. În special, Comisia arată că folosirea unor date privind prețurile dintr-o altă țară importatoare sau a unor informații publicate nu ar fi putut constitui o soluție rezonabilă întrucât, având în vedere lipsa cooperării unei țări analoge, aceste informații nu ar fi putut să fie verificate în conformitate cu cerințele articolului 6 alineatul (8) din regulamentul de bază. Astfel, considerentul (18) al Regulamentului nr. 1355/2008 arată că se confirmă considerentele (38)-(45) ale Regulamentului nr. 642/2008.

18 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului Uniunii Europene la 23 martie 2009, două întreprinderi vizate de taxa antidumping instituită prin Regulamentul nr. 1355/2008 au formulat o acțiune având ca obiect anularea acestui regulament.

19 Prin Hotărârea din 17 februarie 2011, Zhejiang Xinshiji Foods și Hubei Xinshiji Foods/Consiliul (T-122/09, EU:T:2011:46), Tribunalul a admis această acțiune, apreciind că Regulamentul nr. 1355/2008 era afectat de încălcarea dreptului la apărare, precum și de lipsa motivării. În consecință, a anulat acest regulament în măsura în care se aplica celor două societăți reclamante din respectiva cauză.

20 În paralel, cu ocazia unui litigiu între GLS, pe de o parte, și Biroul Vamal Principal din orașul Hamburg, pe de altă parte, în legătură cu perceperea de către această autoritate fiscală a taxei antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1355/2008, Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) a sesizat Curtea Uniunii Europene, la 11 mai 2010, cu o cerere preliminară referitoare la validitatea acestui regulament.

21 Prin Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Curtea a declarat Regulamentul nr. 1355/2008 nevalid.

22 Curtea a arătat în această hotărâre că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază, în cazul importurilor care provin din țări care nu au economie de piață, Comisia, căreia îi revine sarcina de a efectua ancheta și de a adopta regulamentele antidumping provizorii, și Consiliul, căruia îi revine sarcina să adopte regulamentele antidumping definitive, trebuie să examineze dacă este posibil să se stabilească valoarea normală a produsului în cauză pe baza prețului sau a valorii calculate într-o țară terță cu economie de piață sau a prețului practicat la exportul dintr-o astfel de țară terță către alte țări. Doar dacă o asemenea stabilire se dovedește imposibilă, valoarea normală poate fi stabilită prin referire la o altă bază rezonabilă. În consecință, în cadrul anchetei care a condus la adoptarea Regulamentului nr. 1355/2008, Comisia ar fi trebuit să examineze, cu toată diligența necesară, informațiile de care dispunea pentru a identifica, printre țările cu economie de piață, o „țară analogă”. Or, Curtea a constatat că din statisticile Eurostat (Oficiul pentru Statistică al Uniunii Europene) rezulta că, în perioada 2002/2003-2006/2007, existau importuri nesemnificative în Uniunea Europeană ale produselor încadrate la subpozițiile 2008 30 55, 2008 30 75 și ex 2008 30 90 din NC, care proveneau din țări cu economie de piață, în special din Israel, din Swaziland, din Thailanda și din Turcia. Astfel, aceste statistici indicau următoarele date în ceea ce privește importurile produselor respective (în tone):

Volum	2002/2003	2003/2004	2004/2005	2005/2006	2006/2007 (PA)
China	51 282,60	65 895,00	49 590,20	61 456,30	56 157,20
Israel	4 247,00	3 536,20	4 045,20	3 634,90	4 674,00
Swaziland	3 903,10	3 745,30	3 785,70	3 841,00	3 155,50
Turcia	2 794,30	3 632,30	3 021,40	2 273,80	2 233,60
Thailanda	235,80	457,90	485,10	532,50	694,80

23 În aceste condiții, Comisia ar fi trebuit să examineze din oficiu dacă una dintre aceste țări cu economie de piață putea constitui o „țară analogă”, în sensul articolului 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază. În consecință, Curtea a apreciat că Consiliul și Comisia încălcaseră cerințele care rezultă din această dispoziție în măsura în care au stabilit valoarea normală a produsului în cauză pe baza prețurilor plătite efectiv sau care urmau să fie plătite în Uniune pentru un produs similar, fără să fi făcut dovada întregii diligențe necesare pentru a stabili această valoare pornind de la prețurile practicate pentru același produs într-o țară terță care are economie de piață.

24 Cu această ocazie, Curtea a indicat la punctul 35 din Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), ca răspuns la un argument care punea în discuție pertinența statisticilor Eurostat, că, pe de o parte, aceste statistici a căror prezentare a fost solicitată se raportau la produsul în cauză și, pe de altă parte,

că o comparație între statisticile menționate în Regulamentul nr. 642/2008 referitoare la importurile din China pentru produsul în cauză și statisticile comunicate Curții arăta că acestea din urmă priveau numai importurile produsului în cauză.

25 La 19 iunie 2012, Comisia a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un aviz privind măsurile antidumping aplicabile importurilor de anumite citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză și o redeschidere parțială a anchetei antidumping privind importurile de anumite citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză (JO C 175, p. 19), în care arată că a decis să redeschidă ancheta antidumping și că „domeniul de aplicare al redeschiderii se limitează la punerea în aplicare a constatării [Curții] [în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158)]”. Acest aviz informează de asemenea autoritățile vamale că, având în vedere hotărârea menționată, importurile produsului în cauză în Uniune nu mai erau supuse taxelor antidumping și că taxele percepute pentru produsul în discuție în temeiul Regulamentului nr. 1355/2008 trebuiau rambursate sau predate.

26 La 18 februarie 2013, Consiliul a adoptat Regulamentul nr. 158/2013. Acesta din urmă a început să producă efecte la 23 februarie 2013 și a expirat la 31 decembrie 2013.

27 Considerentele (32), (33), (43), (47), (48), (54) și (86) ale Regulamentului nr. 158/2013 au următorul cuprins:

„(32) […] [Î]n Hotărârea [GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), în ceea ce privește stabilirea unei țări analoge], Curtea de Justiție a interpretat statisticile comunicate Curții de către Comisie la data de 27 iulie 2011 drept date care se raportează numai la produsul în cauză. Cu toate acestea, Comisia a reexaminat în întregime fiecare cod NC inclus în statisticile respective și ar trebui remarcat că acestea au un domeniu de aplicare mai larg decât cel al produsului care face obiectul măsurilor, întrucât acestea includ codurile NC complete 2008 30 55, 2008 30 75 și 2008 30 90. Datele statistice care vizează numai produsul în cauză sau produsul similar pentru codurile NC 2008 30 55 și 2008 30 75 pentru țările menționate mai sus, pe parcursul perioadei de anchetă, sunt următoarele:

Țară	Volumul importurilor (în tone)
[China]	49 791,30
Thailanda	666,10
Turcia	151,20
Israel	4,80
Swaziland	0

(33) La codul NC 2008 30 90, statisticile au inclus alte produse decât produsul în cauză. În consecință, nu se pot obține concluzii privind importurile de produs similar cu privire la codul NC respectiv. Prin urmare, nu se poate stabili pe baza statisticilor că produsul similar a fost importat în cantități semnificative pe parcursul perioadei de anchetă din Israel sau din Swaziland.

[…]

(43) […] [A]r trebui să se sublinieze faptul că Comisia a hotărât să redeschidă ancheta inițială într-un mod limitat, și anume prin limitarea acesteia la identificarea eventuală a unei țări analoge. Aceasta nu a definit o nouă perioadă de anchetă, spre deosebire de abordarea urmată în cazul care a condus la hotărârea privind cauza Industrie des poudres sphériques vs Consiliul [(C-458/98 P, EU:C:2000:531)]. Această decizie s-a bazat pe faptul că, având în vedere că erau în

vigoare taxe antidumping, orice date colectate pe parcursul unei noi anchete ar fi fost distorsionate de existența acestor taxe antidumping, în special în ceea ce privește stabilirea prejudiciului. Comisia consideră că punctele evidențiate de către părți privind presupusa lipsă a dumpingului în prezent poate fi discutată mai bine în cadrul unei reexaminări intermediare în temeiul articolului 11 alineatul (3) din regulamentul de bază. În timp ce, în cadrul anchetei inițiale, analiza privind existența prejudiciului se efectuează *ex post* pentru perioada de anchetă, analiza prejudiciului în timpul unei reexaminări intermediare este efectuată în mod prospectiv, întrucât prejudiciul suferit în cursul perioadei de anchetă de reexaminare este probabil influențat de faptul că o taxă antidumping este în vigoare.

[…]

(47) În [Hotărârea GLS C-338/10, EU:C:2012:158], Curtea de Justiție a menționat în mod specific patru țări din care, în conformitate cu datele Eurostat, s-ar fi efectuat importuri semnificative în Uniune la codurile NC 2008 30 55, 2008 30 75 și ex 2008 30 90. Aceste țări sunt Israel, Swaziland, Thailanda și Turcia. Având în vedere cele de mai sus, Comisia a contactat autoritățile din aceste țări, prin intermediul misiunilor lor în Uniunea Europeană. Toate aceste țări au fost contactate înainte de redeschiderea parțială a anchetei și, din nou, la momentul redeschiderii. Misiunilor în cauză, precum și delegațiilor Uniunii Europene în cele patru țări li s-a solicitat să identifice eventualii producători naționali ai produsului similar și, în cazul în care aceștia există, să contribuie la obținerea cooperării lor.

(48) Deși au fost contactate de două ori, nu s-au primit răspunsuri de la misiunile din Swaziland și [din] Thailanda în Uniunea Europeană. Au fost primite răspunsuri de la misiunile din Israel și [din] Turcia. Misiunea turcă a furnizat adresele a șase producători presupuși, în timp ce Misiunea Israelului a informat serviciile Comisiei că nu a existat nicio producție de produs similar în Israel în cursul perioadei de anchetă (și că nu există o astfel de producție nici în prezent).

[…]

(54) Ținând cont de observațiile formulate de părți, de analiza acestora și în pofida eforturilor semnificative depuse de serviciile Comisiei, de lipsa de cooperare din partea producătorilor potențiali din țări terțe, s-a concluzionat că nu a putut fi determinată o valoare normală pe baza prețului sau a valorii construite într-o țară terță cu economie de piață, în conformitate cu articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază.

[…]

(86) În ceea ce privește afirmația conform căreia analiza prejudiciului ar trebui să se bazeze pe date mai recente […], se precizează că orice date mai recente vor fi influențate de faptul că a fost instituită o taxă antidumping. Prin urmare, instrumentul adecvat pentru analiza datelor mai recente este o reexaminare intermediară, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază, și nu o nouă anchetă […]”

Situația de fapt aflată la originea cauzei C-283/14

28 CM Eurologistik furnizează servicii de depozitare și de distribuție. La 20 martie 2013, CM Eurologistik a plasat într-un antrepozit vamal autorizat în mod corespunzător 48 000 de cartoane a câte 24 de cutii de conserve de mandarine fără adaos de alcool și cu adaos de zahăr (13,95 %) a câte 312 grame (g) fiecare, încadrate la subpoziția 2008 30 75 90 din Codul TARIC (Tariful integrat al Comunităților Europene), originare din China. La 25 martie 2013, aceasta a plasat din nou aceeași cantitate de marfă în antrepozitul menționat.

29 În luna aprilie 2013, CM Eurologistik a prelevat în trei rânduri echivalentul în cutiile de conserve menționate anterior a aproximativ 19 296 de kilograme (kg) de mandarine în antrepozitul vamal și a prezentat în continuare o declarație de punere în liberă circulație pentru aceste produse.

30 Printr-un aviz din 7 mai 2013, Biroul Vamal Principal din Duisburg a stabilit cuantumul taxei antidumping datorat de CM Eurologistik la 9 657,99 euro.

31 CM Eurologistik a formulat o reclamație împotriva acestui aviz pentru motivul nevalidității Regulamentului nr. 158/2013.

32 Prin decizia din 9 septembrie 2013, biroul respectiv, apreciind că era ținut de Regulamentul nr. 158/2013 și că nu săvârșise nicio eroare în aplicarea acestuia din urmă, a respins această reclamație.

33 CM Eurologistik a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la Finanzgericht Düsseldorf (Tribunalul Financiar din Düsseldorf), invocând același motiv precum cel invocat în reclamația sa.

34 Finanzgericht Düsseldorf (Tribunalul Financiar din Düsseldorf) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Regulamentul nr. 158/2013 este valid?”

Situația de fapt aflată la originea cauzei C-284/14

35 GLS importă în Uniunea Europeană conserve de mandarine care provin din China.

36 Printr-un aviz din 3 aprilie 2013, Biroul Vamal Principal din orașul Hamburg a impus GLS taxe la import, dintre care 62 983,52 euro taxe antidumping, pe baza Regulamentului nr. 158/2013.

37 La 30 aprilie 2013, GLS a prezentat acestui birou o reclamație împotriva avizului menționat invocând nevaliditatea Regulamentului nr. 158/2013.

38 Prin decizia din 24 mai 2013, biroul respectiv a respins această reclamație ca fiind neîntemeiată. Cu această ocazie, a arătat că nu este competent să examineze validitatea regulamentelor adoptate de instituțiile europene.

39 La 26 iunie 2013, GLS a formulat o acțiune împotriva acestei decizii în fața Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg).

40 Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Regulamentul nr. 158/2013 este valid chiar dacă nu a avut loc o anchetă antidumping autonomă recentă în raport cu data adoptării acestuia, ci a fost doar continuată ancheta începută deja la momentul respectiv pentru perioada 1 octombrie 2006-30 septembrie 2007, iar potrivit constatărilor Curții din Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), această anchetă a fost totuși realizată cu nerespectarea cerințelor impuse de Regulamentul nr. 384/96, fapt care a avut drept consecință constatarea de către Curte, în hotărârea menționată, a [nevalidității] Regulamentului nr. 1355/2008, care a fost adoptat în urma efectuării acestei anchete?”

41 Prin Decizia președintelui Curții din 16 iulie 2014, cauzele C-283/14 și C-284/14 au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

42 Din motivarea cererilor de decizii preliminare rezultă că îndoielile exprimate de instanțele de trimitere în legătură cu validitatea Regulamentului nr. 158/2013 coincid în parte. Având în vedere natura acestor îndoieli, este necesar să se considere că, prin întrebările respective, care trebuie examinate, în parte, împreună, instanțele de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 158/2013 este nevalid pentru motivele următoare:

— lipsa unor dispoziții în Regulamentul nr. 384/96 sau în regulamentul de bază care i-a succedat, care să prevadă în mod expres posibilitatea redeschiderii procedurii după ce un regulament antidumping a fost declarat nevalid;

— încălcarea articolului 6 alineatul (9) din regulamentul de bază;

— încălcarea articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de bază;

— neregularitatea motivului formulat în Regulamentul nr. 158/2013 pentru a justifica decizia Consiliului și a Comisiei de a păstra perioada de referință inițială și

— încălcarea articolului 266 TFUE.

43 În observațiile prezentate, reclamantele din litigiul principal invocă alte două motive de nevaliditate a Regulamentului nr. 158/2013, întemeiate, în esență, pe nerespectarea domeniului de aplicare *ratione temporis* al regulamentului de bază, precum și pe încălcarea articolului 2 alineatul (7) litera (a) din acest regulament.

44 Cu toate acestea, dintr-o jurisprudență constantă a Curții rezultă că procedura prevăzută la articolul 267 TFUE este întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, astfel încât numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 26).

45 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență consacrată că articolul 267 TFUE nu instituie o cale de atac deschisă părților dintr-un litigiu pendinte la o instanță națională, astfel încât Curtea nu poate să examineze problema validității dreptului Uniunii doar pentru motivul că una dintre părți a invocat acest aspect în observațiile sale scrise (a se vedea în acest sens Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 27, precum și jurisprudența citată).

46 În aceste condiții, nu este necesar să se extindă examinarea validității Regulamentului nr. 158/2013 în privința posibilelor motive de nevaliditate neavute în vedere de instanțele de trimitere.

Cu privire la lipsa unor dispoziții, în Regulamentul nr. 384/96 sau în regulamentul de bază care i-a succedat, care să prevadă în mod expres posibilitatea redeschiderii procedurii după ce un regulament antidumping a fost declarat nevalid

47 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere din cauza C-284/14 solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 158/2013 este nevalid ca urmare a deciziei Consiliului și a Comisiei de a redeschide procedura, în timp ce nici Regulamentul nr. 384/96, nici regulamentul de bază care i-a succedat nu prevede o asemenea posibilitate.

48 În această privință, trebuie amintit că, atunci când Curtea constată, în cadrul unei proceduri inițiate în temeiul articolului 267 TFUE, nevaliditatea unui act al Uniunii, decizia sa are drept consecință juridică obligarea instituțiilor în cauză să adopte măsurile necesare pentru a remedia nelegalitatea constatată, obligația prevăzută la articolul 266 TFUE în ceea ce privește hotărârile de anulare aplicându-se prin analogie cu hotărârile prin care un act al Uniunii este declarat nevalid (a se vedea în acest sens Hotărârea Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, punctul 124 și jurisprudența citată).

49 Pentru a-și îndeplini această obligație, instituțiile în cauză sunt obligate să respecte nu doar dispozitivul hotărârii de anulare sau de declarare a nevalidității, ci și motivele care au condus la aceasta și care constituie susținerea sa necesară, în sensul în care sunt indispensabile pentru a determina semnificația exactă a ceea ce s-a hotărât în dispozitiv. Astfel, aceste motive sunt cele care, pe de o parte, identifică dispoziția considerată nelegală și, pe de altă parte, relevă motivele nelegalității constatate în dispozitiv și pe care instituția vizată trebuie să le ia în considerare atunci când înlocuiește actul anulat sau nevalid (a se vedea în acest sens Hotărârea Asteris și alții/Comisia, 97/86, 99/86, 193/86 și 215/86, EU:C:1988:199, punctul 27, Hotărârea Spania/Comisia, C-415/96, EU:C:1998:533, punctul 31, precum și Hotărârea Italia/Comisia, C-417/06 P, EU:C:2007:733, punctul 50).

50 Prin urmare, este necesar să se amintească, pe de o parte, că articolul 266 TFUE nu obligă instituțiile de la care provine actul anulat decât să adopte măsurile pe care le presupune executarea hotărârii de anulare (Hotărârea Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, C-310/97 P, EU:C:1999:407, punctul 50) și, pe de altă parte, că anularea unui act al Uniunii nu afectează în mod necesar actele preparatorii ale acestuia (Hotărârea Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P și C-254/99 P, EU:C:2002:582, punctul 73).

51 În consecință, în afară de cazul în care neregularitatea constatată a afectat de nulitate ansamblul procedurii, instituțiile menționate pot, în vederea adoptării unui act care are ca obiect înlocuirea unui act precedent anulat sau nevalid, redeschide procedura în stadiul în care această nelegalitate a fost săvârșită (a se vedea în acest sens Hotărârea Italia/Comisia, C-417/06 P, EU:C:2007:733, punctul 52 și jurisprudența citată).

52 Având în vedere cele ce precedă, nu este necesar ca posibilitatea redeschiderii procedurii să fie expres prevăzută de reglementarea aplicabilă pentru ca instituțiile autoare ale unui act anulat sau nevalidat să poată recurge la aceasta. De altfel, Curtea a putut constata deja, fără a se referi la un temei juridic specific, că o asemenea posibilitate le era acordată în urma unei hotărâri de anulare a unui regulament de instituire a unor taxe antidumping (a se vedea în acest sens Hotărârea Industrie des poudres sphériques/Consiliul, C-458/98 P, EU:C:2000:531, punctele 82 și 94).

53 În cauzele principale, nelegalitatea constatată de Curte în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) ținea de faptul că Comisia nu a examinat din oficiu dacă una dintre țările menționate în statisticile Eurostat disponibile în cadrul anchetei putea constitui o țară analogă în sensul articolului 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază și că, prin urmare, Consiliul și Comisia nu au făcut dovada întregii diligențe cerute pentru a stabili valoarea normală a produsului în cauză pe baza prețurilor practicate pentru același produs într-o țară terță cu economie de piață.

54 Având în vedere că o asemenea neregularitate nu a afectat procedura în ansamblul său, ci doar în ceea ce privește stabilirea acestei valori normale, Consiliul și Comisia puteau decide, pentru executarea Hotărârii GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), să nu redeschidă procedura decât în stadiul anchetei aferente stabilirii valorii normale respective, chiar dacă o asemenea posibilitate nu este expres prevăzută nici de Regulamentul nr. 384/96, nici de regulamentul de bază care i-a succedat.

55 Rezultă că împrejurarea că nici Regulamentul nr. 384/96, nici regulamentul de bază care i-a succedat nu prevăd posibilitatea Consiliului și a Comisiei de a redeschide procedura după ce un regulament antidumping a fost declarat nevalid nu poate atrage nevaliditatea Regulamentului nr. 158/2013.

Cu privire la pretinsa încălcare a articolului 6 alineatul (9) din regulamentul de bază

56 Instanțele de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 158/2013 este nevalid pentru motivul că ancheta a fost încheiată la peste cincisprezece luni de la deschiderea sa, o asemenea împrejurare constituind, potrivit acestora, o încălcare a articolului 6 alineatul (9) din regulamentul de bază.

57 În această privință, astfel cum s-a arătat la punctul 54 din prezenta hotărâre, în cazul unei neregularități intervenite, precum în cauzele principale, în cursul anchetei, instituțiile în cauză trebuie să poată redeschide procedura în stadiul în care se afla ancheta atunci când a fost săvârșită neregularitatea.

58 Desigur, din articolul 6 alineatul (9) rezultă că, atunci când se deschide o procedură antidumping, ancheta care rezultă trebuie să se încheie, în orice caz, în termen de cincisprezece luni de la deschiderea sa.

59 Cu toate acestea, este necesar să se constate că articolul 6 alineatul (9) menționat, în măsura în care se referă în mod expres la procedurile inițiate în temeiul articolului 5 alineatul (9) din regulamentul de bază, nu privește decât procedurile inițiale, iar nu pe cele dintre aceste proceduri care au fost redeschise în urma unei hotărâri de anulare sau de declarare a nevalidității.

60 În plus, deși termenul de cincisprezece luni prevăzut în cadrul acestei dispoziții are ca obiectiv să asigure un tratament rapid al procedurilor prevăzute în regulamentul de bază, interpretarea articolului 6 alineatul (9) din acest regulament avută în vedere de instanțele de trimite ar determina, în practică, prelungirea necorespunzătoare a procedurilor prevăzute în regulamentul respectiv, obligând instituțiile să reînceapă integral aceste proceduri în urma unei asemenea hotărâri și, astfel, să întârzie încheierea acestora.

61 Din cele ce precedă rezultă că, întrucât procedura în discuție a făcut obiectul unei redeschideri, nu i se poate aplica termenul de cincisprezece luni prevăzut pentru procedurile inițiale, astfel încât nu este necesar ca Regulamentul nr. 158/2013 să fie declarat nevalid pentru motivul evocat de instanțele de trimitere.

Cu privire la încălcarea pretinsă a articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de bază

62 Instanțele de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 158/2013 este nevalid pentru motivul că, pentru a stabili existența unui dumping, Consiliul și Comisia au decis să nu efectueze o nouă anchetă pe baza unei perioade de referință actualizate, o asemenea împrejurare constituind, potrivit acestora, o încălcare a articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de bază.

63 În această privință, este necesar să se amintească faptul că articolul 6 alineatul (1) prevede că perioada de referință utilizată pentru anchetă trebuie să acopere în mod normal o perioadă cu o durată minimă de șase luni imediat anterioară deschiderii procedurii.

64 Or, pentru a executa Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Consiliul și Comisia au decis să redeschidă procedura în stadiul anchetei privind stabilirea existenței unui dumping, păstrând totodată perioada de referință inițială.

65 Cu toate acestea, Curtea a avut deja ocazia să statueze, referitor la articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 2423/88 al Consiliului din 11 iulie 1988 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 209, p. 1), ale cărui dispoziții erau similare celor ale articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de bază, că normele de stabilire a perioadei de referință

care trebuie luată în considerare pentru anchetele antidumping enunțate în cadrul acestei dispoziții sunt indicative, iar nu imperative (a se vedea în acest sens Hotărârea Industrie des poudres sphériques/Consiliul, C-458/98 P, EU:C:2000:531, punctul 88).

66 Desigur, astfel cum arată instanțele de trimitere, din cuprinsul punctului 92 din Hotărârea Industrie des poudres sphériques/Consiliul (C-458/98 P, EU:C:2000:531) rezultă că ancheta trebuie efectuată pe baza unor informații pe cât de actuale posibil pentru a putea stabili taxe antidumping care sunt în măsură să protejeze industria comunitară împotriva practicilor de dumping.

67 Din articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază rezultă însă că, pe baza datelor referitoare la aceeași perioadă de referință, instituțiile în cauză pot menține, timp de cinci ani, taxe antidumping care să protejeze industria comunitară împotriva practicilor de dumping.

68 Or, în speță, deși instituțiile s-au întemeiat, pentru adoptarea Regulamentului nr. 158/2013, pe date referitoare la perioada de referință care a servit la adoptarea Regulamentului nr. 1355/2008, trebuie constatat că Regulamentul nr. 158/2013 s-a limitat să reinstituie taxe antidumping pe durata în care Regulamentul nr. 1355/2008, declarat lipsit de validitate în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), ar fi trebuit să producă efecte.

69 În aceste condiții, având în vedere contextul specific al prezentelor cauze în care instituțiile erau obligate să adopte măsurile care se impun ca urmare a unei hotărâri de declarare a nevalidității, remediind o nelegalitate care nu a afectat decât o parte din procedura inițiată, datele colectate în cadrul anchetei constituiau informații care au rămas suficient de actuale, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 66 din prezenta hotărâre, pentru a justifica instituirea unor taxe antidumping până la data expirării Regulamentului nr. 158/2013.

70 Rezultă că, în urma redeschiderii procedurii, Consiliul și Comisia se puteau abține, fără a încălca articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază, să recurgă la o perioadă de referință actualizată în vederea stabilirii valorii normale a produsului în cauză. În consecință, Regulamentul nr. 158/2013 nu poate fi declarat nevalid pentru motivul absenței unei noi anchete.

Cu privire la pretinsa neregularitate a motivului formulat în Regulamentul nr. 158/2013 pentru a justifica decizia Consiliului și a Comisiei de a păstra perioada de referință inițială

71 Instanța de trimitere din cauza C-283/14 solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 158/2013 este nevalid în măsura în care, în considerentele (43) și (86) ale Regulamentului nr. 158/2013, acesta invocă, pentru justificarea alegerii Consiliului și a Comisiei de a păstra perioada de referință inițială, un motiv afectat de neregularitate, potrivit acesteia, și anume că orice anchetă care acoperă o perioadă mai recentă ar fi fost în mod necesar falsificată ca urmare a taxelor antidumping instituite prin Regulamentul nr. 642/2008, iar ulterior prin Regulamentul nr.°1355/2008 și că, în consecință, instrumentul cel mai adecvat pentru a analiza date mai recente este o reexaminare intermediară în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază.

72 Această instanță arată, pe de o parte, că, pe durata perioadei de anchetă inițiale, cuprinsă între 1 octombrie 2006 și 30 septembrie 2007, erau de asemenea aplicate măsuri de salvgardare în temeiul Regulamentelor nr. 1964/2003 și nr. 658/2004. Or, aceasta nu ar fi împiedicat instituțiile menționate să o utilizeze ca perioadă de referință. Pe de altă parte, în măsura în care articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază admite că o reexaminare intermediară poate fi efectuată luând ca perioadă de referință o perioadă în care exista o taxă antidumping, același lucru ar trebui să fie valabil în ipotezele redeschiderii procedurii antidumping.

73 Cu toate acestea, la punctele 54 și 70 din prezenta hotărâre s-a constatat că, pentru executarea Hotărârii GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Consiliul și Comisia puteau decide în mod valabil să nu redeschidă procedura decât în stadiul anchetei aferente stabilirii valorii normale a produsului în cauză și să se abțină să recurgă la o perioadă de referință actualizată. În aceste condiții, împrejurarea, considerată „ca fiind stabilită”, că Regulamentul nr. 158/2013 se întemeiază, în considerentele (43) și (86) ale acestuia, pe un motiv afectat de neregularitate pentru a justifica alegerea Consiliului și a Comisiei de a păstra perioada de referință inițială nu este de natură să repună în discuție această constatare. În consecință, Regulamentul nr. 158/2013 nu poate fi declarat nevalid pentru motivul evocat anterior.

Cu privire la pretinsa încălcare a articolului 266 TFUE

74 Instanțele de trimitere solicită să se stabilească dacă Regulamentul nr. 158/2013 est nevalid pentru motivul că ar fi fost adoptat cu încălcarea articolului 266 TFUE, în măsura în care, în considerentele (32) și (33) ale acestui regulament, Consiliul și Comisia au considerat, contrar Curții în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), că subpoziția 2008 30 90 din NC includea alte produse decât produsul în cauză și, în consecință, au reținut alte volume de importuri ale produsului în cauză decât cele care figurau în hotărârea menționată.

75 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 266 TFUE, în ipoteza în care un act este anulat sau declarat nevalid, instituțiile emitente ale acestui act sunt obligate să ia doar măsurile impuse de executarea acestei hotărâri.

76 În consecință, instituțiile dispun de o largă putere de apreciere pentru a decide mijloacele care trebuie puse în aplicare pentru a acționa în conformitate cu o hotărâre de anulare sau de declarare a nevalidității, înțelegându-se, astfel cum s-a menționat la punctul 49 din prezenta hotărâre, că aceste mijloace trebuie să fie compatibile cu dispozitivul hotărârii în discuție și cu motivele care constituie susținerea necesară a acesteia.

77 Desigur, în speță, pentru executarea Hotărârii GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Consiliul și Comisia au efectuat o analiză aprofundată a anumitor date strategice ale Eurostat referitoare la volumele de importuri menționate în această hotărâre. Or, în urma acestei analize, în măsura în care acestea au efectuat o apreciere diferită a naturii produselor care se încadrează la subpoziția 2008 30 90 din NC, instituțiile respective au constatat că anumite volume de importuri erau diferite de cele menționate de Curte.

78 Cu toate acestea, pentru a constata nevaliditatea Regulamentului nr. 1355/2008, Curtea nu a considerat necesar, în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), să efectueze o analiză aprofundată a conținutului datelor menționate. Ea a constatat că acestea furnizau indicii care urmăreau să demonstreze că produsul în cauză era fabricat în cantități care nu erau nesemnificative în țările cu economie de piață precum Israel, Swaziland, Thailanda și Turcia și că se putea deduce că Comisia a omis să examineze din oficiu dacă una dintre țările menționate în statisticile Eurostat disponibile în cadrul anchetei putea constitui o țară analogă în sensul articolului 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază.

79 Astfel, instituțiile erau ținute de constatările efectuate de Curte în legătură cu produsele care, în statisticile Eurostat, se încadrează la subpoziția 2008 30 90 din NC sau cu volumurile de importuri ale produsului în cauză menționate în aceleași statistici, în măsura în care acestea implică faptul că, astfel cum Curtea a arătat la punctul 34 din Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Comisia ar fi trebuit să examineze din oficiu dacă una dintre țările pe care acestea le menționează putea constitui o țară analogă în sensul articolului 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază.

80 Or, indiferent de interpretarea acestor statistici care figurează în considerentele (31)-(33) ale Regulamentului nr.°158/2013, rezultă în special din considerentele (47) și (48) ale acestui regulament că instituțiile au ținut într-adevăr seama de constatările Curții în această privință, efectuând verificările impuse pentru fiecare dintre țările menționate de statisticile respective, astfel cum sunt analizate de Curte în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158).

81 În aceste condiții, prin faptul că au considerat, contrar Curții în Hotărârea GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), că subpoziția 2008 30 90 din NC includea alte produse decât produsul în cauză și, în consecință, că au reținut alte volume de importuri ale produsului în cauză decât cele care figurează în această hotărâre, Consiliul și Comisia au încălcat articolul 266 TFUE.

82 Rezultă că nu este necesar ca Regulamentul nr. 153/2013 să fie declarat nevalid pentru motivul că ar încălca articolul 266 TFUE.

83 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că examinarea întrebărilor adresate nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 158/2013.

Cu privire la cheltuielile de judecată

84 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Examinarea întrebărilor adresate nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 158/2013 al Consiliului din 18 februarie 2013 de reinstituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de anumite citrice preparate sau conservate (mandarine etc.) originare din Republica Populară Chineză.

Semnături